

15 Ιουνίου, 1990

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

SEDORA ENTERPRISES LTD ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσεσίοντες,

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ,

*Εφεσιβλήτων.**(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5224 & 5225).**Αξιοπιστία μαρτύρων — Αρχές, που διέπουν επέμβαση του Εφετείου.*

Η καταδίκη, που προσβάλλεται με τις πιο πάνω εφέσεις, βασίστηκε σε εύρημα αξιοπιστίας μαρτύρων. Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν ικανοποιήθηκε ότι συντρέχει λόγος ανατροπής του ευρήματός.

Η έφεση απορρίπτεται.

5

*Αναφερόμενες αποφάσεις:**Πίτσιλλος v. Ευγενίου (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 691.***Έφεση εναντίον Καταδίκης.**

Έφεση εναντίον της καταδίκης από Sedora Enterprises Ltd και άλλου οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 9 Νοεμβρίου, 1989 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 21891/89) και καταδικάστηκαν από τον Αν. Επαρχιακό Δικαστή Ηλιάδη η μεν πρώτη κατηγορούμενη εταιρεία σε χρηματικές ποινές και ο δεύτερος κατηγορούμενος δεσμεύτηκε με εγγύηση £200.- για δύο χρόνια για παραβάσεις του Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου.

10

15

Γ. Παπαθεοδώρου, για τον εφεσεσίοντα.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας και Κ. Ανδρέου (κα), για τους εφεσιβλήτους.

20

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΙΚΗΣ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Χατζητσαγγάρης.

5 Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ: Οι εφεσείοντες επιδιώκουν την ανατροπή της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία καταδικάστηκαν η μεν πρώτη κατηγορούμενη, εταιρεία, σε χρηματικές ποινές και ο δεύτερος κατηγορούμενος, αξιωματούχος της εταιρείας, δεσμεύθηκε με εγγύηση για δύο χρόνια, για παραβάσεις του Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου.

10 Οι δύο κατηγορούμενοι είχαν κατηγορηθεί και καταδικασθεί για παράλειψή τους να καταβάλουν συνολικό ποσό των £483.61 για κοινωνικές ασφαλίσεις και συναφή αδικήματα προς όφελος της παραπονούμενης Αννας Σπαστρή, που είχε διατελέσει καθαρίστρια της πρώτης κατηγορούμενης εταιρείας από τον Μάρτιο του 1984 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1989.

Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι σε περίληψη τα ακόλουθα:

20 Η παραπονούμενη προσλήφθηκε ως καθαρίστρια στα γραφεία της κατηγορούμενης εταιρείας για καθάρισμα μια φορά τη βδομάδα έναντι αμοιβής £8.-. Ήταν η εκδοχή της παραπονούμενης ότι κατά την πρόσληψή της δεν της είχε αναφερθεί οτιδήποτε αναφορικά με καταβολή εισφορών στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων εκ μέρους της. Η
25 παραπονούμενη εργάστηκε στην πιο πάνω εταιρεία μέχρι τα μέσα Φεβρουαρίου του 89 όταν της ζητήθηκε να αυξήσει τις ώρες της εργασίας της και να μένει μέχρι τις 3.00 μ.μ. με τον ίδιο μισθό. Λόγω του ότι η παραπονούμενη δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στα πιο πάνω, υπέβαλε την
30 παραίτησή της. Ακολούθως αποτάθηκε στο Γραφείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων για να εισπράξει τα ωφελήματα τα οποία edικαιούτο, οπότε πληροφορήθηκε ότι δεν είχαν καταβληθεί οι σχετικές εισφορές από τους εργοδότες της. Κατόπιν τούτου υπέβαλε παράπονο σε επιθεωρήτρια Κοινωνικών Ασφαλίσεων και ως αποτέλεσμα του παραπόνου της ηγέρθη η παρούσα ποινική διαδικασία εναντίον τους.

Η εκδοχή της κατηγορούμενης εταιρείας προβλήθηκε από τον δεύτερο κατηγορούμενο διευθυντή της εταιρείας, που κατέθεσε ως μάρτυρας υπεράσπισης. Είναι ο ισχυρισμός των εφεσειόντων ότι πράγματι η συμφωνία εργοδότησης της παραπονούμενης πρόβλεπε την εκ μέρους της καταβολή των εισφορών στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Το Δικαστήριο μετά από προσεκτική εξέταση των εκατέρωθεν θέσεων δέχτηκε ως αληθινή και ακριβή την εκδοχή της παραπονούμενης και έκρινε τους εφεσειόντες ένοχους.

Ο δικηγόρος των εφεσειόντων σαν κύριους λόγους έφεσης πρόβαλε:

(α) Οτι το πρωτόδικο δικαστήριο έσφαλε νομικά αποφασίζοντας ότι οι κατηγορούμενοι έφεραν το βάρος της απόδειξης και είχε αναφερθεί στην ιδιάζουσα θέση που βρίσκονται οι οικιακοί βοηθοί που εργάζονται συνήθως σε δύο ή περισσότερους εργοδότες.

(β) Οτι λόγω του ότι δεν είχε γίνει αντεξέταση του δεύτερου κατηγορούμενου Κώστα Καμμούδη, οι ισχυρισμοί του αναφορικά με το ότι η παραπονούμενη θα αναλάμβανε η ίδια τις υποχρεώσεις των κοινωνικών ασφαλίσεων θα έπρεπε να γίνουν αποδεκτοί στην ολότητά τους. Οσον αφορά τον πρώτο λόγο έφεσης δηλαδή το ότι αφορά την Κ.Δ.Π. 244/80 ο δικηγόρος δεν επέμενε σ' αυτή και πρακτικά την εγκατάλειψε.

Αναφορικά με το δεύτερο ισχυρισμό του, παρουσιάστηκε ενώπιό μας ολόκληρος ο φάκελλος των πρακτικών της ποινικής διαδικασίας που έγινε στο Επαρχιακό Δικαστήριο. Τα πρακτικά λήφθηκαν από τον πρωτόδικο δικαστή ιδιοχείρως και όπως είναι φανερό, πράγμα που δέχθηκε και ο δικηγόρος των εφεσειόντων, είχε γίνει αντεξέταση πράγμα που καταφαίνεται και από το περιεχόμενο των τυπωμένων πρακτικών του Δικαστηρίου. Ειδικά φαίνεται ότι τέθηκε το επίδικο θέμα στον μάρτυρα και απάντησε "επιμένω ότι εсуζήτησα μαζί της το θέμα των κοινωνικών ασφαλίσεων και συμφώνησε να το πληρώνει αυτή". Ο

πρωτόδικος δικαστής αφού άκουσε και τις δύο πλευρές έκαμε εκτιμήσεις και ευρήματα ως ακολούθως:

5 "Είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω τόσο την παραπονουμένη όσο και το δεύτερο κατηγορούμενο να καταθέτουν ενόρκως και έχοντας υπόψη το σύνολο της μαρτυρίας που έχει παρουσιαστεί έχω αποφασίσει όπως αποδεχθώ την εκδοχή της παραπονουμένης. Η παραπονουμένη μου ενεποίησε εντύπωση προσώπου που έλεγε την αλήθεια και δεν έχω οιονδήποτε ενδοιασμό να αποδεχθώ την εκδοχή της και να βασίσω τα ανάλογα ευρήματα του Δικαστηρίου επί της μαρτυρίας της."

15 Σε τελευταία ανάλυση οι λόγοι της έφεσης στρέφονται ουσιαστικά εναντίον των ευρημάτων της αξιοπιστίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Στην υπόθεση *Μόδετος Πίτσιλλος v. Δημητράκη Ευγενίου*, (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 691, ο Δικαστής κ. Πικής είπε τα ακόλουθα στη σελ. 697:

20 "Οι υπόλοιποι λόγοι της έφεσης στρέφονται ουσιαστικά εναντίον των ευρημάτων αξιοπιστίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Στο δικαστικό μας σύστημα η ευθύνη για τη διαπίστωση των γεγονότων ανήκει κατ' εξοχή στο πρωτόδικο Δικαστήριο το οποίο έχει την ευκαιρία να ακούσει τους μάρτυρες και να εκτιμήσει την αξιοπιστία τους στα πλαίσια της ζωντανής ατμόσφαιρας της δίκης (*Papadopoulos v. Stavrou* (1982) 1 C.L.R. 321). Μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις δικαιολογείται η επέμβαση του Εφετείου στα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Η ευθύνη για τον προσδιορισμό των γεγονότων ενόψει συγκρουομένων εκδοχών βαρύνει το πρωτόδικο Δικαστήριο. Η επέμβαση του Εφετείου στα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου δικαιολογείται μόνο όταν αυτά αντιστρατεύονται την κοινή λογική ή έρχονται σε αντίθεση με αδιαμφισβήτητα μέρη της μαρτυρίας (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Fournides v. The Republic* (1986) 2 C.L.R. 73, *Psaras & Another v. The Republic* (1987) 2 C.L.R. 132)."

Εξετάζοντας τις εισηγήσεις των εφεσειόντων με τις οποίες αμφισβητούνται τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου υπό το φως των πιο πάνω αρχών καταλήγουμε ότι δεν έχει καταδειχθεί κανένας βάσιμος λόγος που να δικαιολογεί την επέμβασή μας με τα ευρήματα αυτά. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου τέθηκαν δύο εκδοχές ως προς τα γεγονότα. Εναπόκειται στο πρωτόδικο Δικαστήριο να αποφασίσει ποια από αυτές ήταν σωστή και να προβεί στα ευρήματα που έκρινε δικαιολογημένα και στη συνέχεια να καταλήξει στην απόφασή του. Καταλήγουμε ότι δεν συντρέχει κανένας λόγος που να δικαιολογεί την επέμβαση του Εφετείου στην πρωτόδικη απόφαση.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται.